

Arrest

nr. 183 905 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. SOUDANT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu, Somalië. U behoort tevens tot de Abgal-clan.

In 2008, toen u aan het winkelen was op de Bakara markt, werd u gearresteerd door Al-Shabaab. Zij verdachten u er van een spion te zijn voor de Ethiopische troepen. U werd tien dagen vastgehouden en toen werd u vrijgelaten. Twee jaar later, in 2010, werd u opnieuw benaderd op de markt en gevraagd of u zich wilde aansluiten bij Al-Shabaab. U vertelde hen dat u ziek was en u dus niet kon aansluiten. 's Avonds ging u met uw vader naar de moskee om te bidden.

Na het gebed nam een strijder van Al-Shabaab het woord om nieuwe leden te ronselen. Tegelijkertijd liepen andere leden rond om mensen te registreren. U en uw vader weigerden alletwee omdat

jullie beiden ziek waren. Jullie werden beschuldigd van zich niet te willen inzetten voor de Jihad. Iets later, nog steeds in de moskee, belde uw moeder. U en uw vader gingen naar buiten. Drie mannen achtervolgden jullie en begonnen op jullie te schieten. Zowel u als uw vader werden getroffen. U werd in de dij geraakt, uw vader overleed. U vluchtte de moskee terug in en ging langs een andere deur terug naar buiten, waar u verdween in de wirwar van steegjes en smalle straatjes. U liet uw wonde verzorgen bij een apotheker en belde ondertussen uw schoonbroer, die u kwam halen. Daarna begon u uw voorbereidingen om het land te verlaten. U verliet Somalië op 10 juni 2010, waarna u naar Zuid-Afrika ging. Daar vertrok u op 26 februari 2015 naar Oeganda en van daaruit op 7 juni 2015 naar België, waar u op dezelfde dag aankwamen en een dag later, op 8 juni 2015, asiel aanvraag.

Ter staving van uw Somalische nationaliteit legt u een Somalisch paspoort en een identiteitskaart voor. Uw overige documenten hebben betrekking op uw verblijf in Zuid-Afrika, hetgeen in casu niet ter discussie staat.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Ten eerste dient te worden vast gesteld dat uw verklaringen omtrent uw arrestatie door Al-Shabaab in 2008 ongeloofwaardig zijn. U verklaart gearresteerd te zijn op de Bakara markt toen er "bombardementen" gaande waren (gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u wordt gevraagd om te beschrijven hoe de sfeer op de markt was tijdens de bombardementen blijkt u hier niet op te kunnen antwoorden. Eerst antwoordt u dat de bombardementen constant bezig waren op de Bakara markt (CGVS, p.12). Wanneer u wordt aangemoedigd om hier specifiek over te vertellen antwoordt u dat Al-Shabaab zelf mortieren afschoot vanop de Bakara markt en dat de burgers zich schuilhouden (CGVS, p.12). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of het dan niet vreemd was dat u toen zou gaan winkelen, antwoordt u dat het normaal was dat de Ethiopiërs constant de markt bombardeerden maar dat het even niet aan het gebeuren was toen u daar aankwam (CGVS, p.12). Logischerwijs mag verwacht worden dat uw verklaringen omtrent mortieraanvallen die u zou meegemaakt hebben iets doorleefder zouden zijn, zowel in 2008 als die die u meemaakte in 2010 (CGVS, p.15). Er moet echter worden vast gesteld dat geen enkel element in uw verklaringen kan overtuigen dat u toen daar aanwezig was.

Ook over uw gevangenschap legt u zeer summiere verklaringen af. Wanneer gevraagd wordt om uw gevangenschap te beschrijven antwoordt u: "Die tien dagen werd ik geslagen, ondervraagd, constant beschuldigd dat ik voor Ethiopiërs werkte. Mijn telefoon werd onderzocht. Sommige momenten werd zelfs pistool op mijn hoofd gedrukt, je moet nu de waarheid vertellen. Maar nadien hebben ze me vrijgelaten" (CGVS, p.13). U vertelt ook hoe u die tien dagen constant geblinddoekt werd en zo moest eten en uw behoefte doen. Daarover zegt u dat u tweemaal daags te eten kreeg en uw behoefte moest doen in een gat. Dit steevast terwijl u geblinddoekt was (CGVS, p.13-14). Er mogen echter iets meer details verwacht worden van iemand die naar eigen zeggen tien dagen vast gehouden, geblinddoekt en gemarteld is. U verklaart ook dat ze u verdachten samen te werken met de Ethiopiërs maar dat u niet wist waarom ze dat dachten (CGVS, p.13). Wanneer u wordt gezegd dat u toch wel moet weten waarom ze u verdachten aangezien ze u tien dagen lang ondervraagden antwoordt u dat u constant beschuldigd werd van samenwerking met de Ethiopiërs, dat u bleef ontkennen, dat ze uw naam en clan vroegen en dat u steeds geblinddoekt was (CGVS, p.13). U wordt nog tot tweemaal toe aangespoord om hier wat meer info over te geven maar u herhaalt echter simpelweg uw vorige antwoorden (CGVS, p.13). Wanneer u ten slotte wordt gevraagd of u zelf een vermeeden heeft zegt u dat het misschien was omdat u op de markt was tijdens de mortieraanvallen (CGVS, p.13). Later in het gehoor wordt u er nogmaals op gewezen dat het vreemd is dat u eerst wordt beschuldigd, dan zomaar wordt vrijgelaten en alle beschuldigingen worden opgeheven en u daartussen niet ondervraagd bent over hetgeen waarvan u beschuldigd werd. Hierop zegt u gewoon dat ze u grondig onderzochten en navraag hebben gedaan. U zegt niet hoe u dit te weten bent gekomen (CGVS, p.14). Het beeld dat u schetst van iemand die constant werd ondervraagd en beschuldigd klopt niet met de verklaringen die u daarover aflegt, waarin u stelt dat u niet weer waarom u werd beschuldigd, dit u nooit niet werd gevraagd en vervolgens tevens niet kunt zeggen waar ze u dan wel allemaal over ondervraagden.

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen in 2010, waarbij werd gepoogd u te rekruteren en u vervolgens werd aangevallen, geheel ongeloofwaardig.

U verklaart op de markt benaderd te zijn door Al-Shabaab, die u vroeg u bij hen aan te sluiten. Tijdens het gehoor wordt u gevraagd om hier wat over te vertellen. U antwoordt hierop dat dit dezelfde dag als dat u gewoond geraakte gebeurde. Opnieuw moet u worden aangespoord om hier wat meer over te vertellen. Nu antwoordt u dat de leden van Al-Shabaab naar u toe kwamen, en dat ze op het politiekantoor verbleven.

Ze hebben u gezegd om samen te werken maar u weigerde en zei dat u ziek was. Voor een derde keer wordt gevraagd om specifiek in te gaan op hoe de ontmoeting verliep. U antwoordt dat ze de buurt

controleren en op de markt ronde doen. U wordt nogmaals om details gevraagd waarna u zegt dat u nooit buiten kwam, die ene keer wel, dat ze naar u kwamen en zeiden dat u met hen moest samenwerken maar dat u bleef weigeren. U zegt ook dat het leek alsof iemand u aangewezen had, maar u kunt hier geen verdere uitleg over geven (CGVS, p.14). Gevraagd naar hun reactie op uw weigering zegt u dat ze u uitlachten en weggingen, zonder nog iets te zeggen (CGVS, p.15). Het is onwaarschijnlijk dat u niet meer details over de ontmoeting zou kunnen vertellen dan dat ze u wilden rekruteerden, u weigerde en ze u uitlachten, indien u wel degelijk door Al-Shabaab zou benaderd zijn.

Uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen in de moskee diezelfde avond worden tevens gekenmerkt door onduidelijkheden en onwaarschijnlijkheden. Zo vertelde u dat u met uw vader op weg was naar de moskee voor het Magribgebed (CGVS, p.11). U zegt ook dat er toen bombardementen waren (CGVS, p.15). Wanneer u wordt gevraagd waarom jullie naar de moskee gingen tijdens bombardementen zegt u dat jullie de moskee zijn binnengegaan net om te schuilen voor de mortieren, dat jullie daarvoor al buiten waren (CGVS, p.15). Op de vraag wat er toen gebeurde in de moskee antwoordt u heel summier: "Na het gebed begon een van de leiders van Al-Shabaab, die ik zelf niet ken, te spreken. Vervolgens begonnen ze mensen die daar waren te registreren om mee te doen met de strijd" (CGVS, p.15). Opnieuw moet u worden aangespoord om meer te vertellen. U wordt gevraagd wat de man zei, waarop u antwoordt dat hij zei dat het gerechtvaardigd is om te strijden, iedereen moet zich aansluiten (CGVS, p.15). U wordt vervolgens gevraagd om wat meer te beschrijven wat er gebeurde in de moskee en hoe u dat hebt ervaren. Hierop antwoordt u dat de man constant dezelfde woorden herhaalde: de strijd is gerechtvaardigd, jong en oud moeten meedoen en dat er tegelijkertijd mensen bezig waren zich te registreren. Er werd gevraagd wie Jihad zou voeren. Toen kwamen ze bij u en uw vader, die weigerden (CGVS, p. 15-16). Gevraagd naar hun reactie op de weigering zegt u dat u en uw vader zeiden dat jullie ziek waren en dat de mannen van Al-Shabaab zeiden dat ze zagen dat jullie niet wilden inzetten voor de Jihad (CGVS, p.16). Daarna gingen ze verder (CGVS, p.16). Deze verklaringen over de gebeurtenissen kunnen andermaal weinig overtuigen. U kunt geen details vertellen, niet over de speech van het Al-Shabaablid, niet over de mensen die zich registreerden, niet over hoe u dat ervaarde. Bovendien is het niet geloofwaardig dat de rekruteringspeech van de Al-Shabaabstrijder enkel maar uit de drie zinnen zou bestaan zoals u zegt. Daarna belde uw moeder u op uw mobiele telefoon en kon u gewoon naar buiten lopen, aangezien bellen in de moskee niet is toegestaan. Op de vraag of u niet werd tegengehouden door Al-Shabaab reageert u verbaasd en zegt u dat dit gewone moskeeën waren zoals je die overal had (CGVS, p.16). Nochtans is het opmerkelijk dat u net geweigerd hebt om lid te worden van Al-Shabaab en dat u net beschuldigd werd van het weigeren van de Jihad en dat u zomaar naar buiten mocht gaan zonder tegengehouden te worden. Daarenboven is het zeer toevallig dat uw moeder net op dat moment belt om te informeren naar jullie toestand (CGVS, p.16). Het is verstaanbaar dat uw moeder zich zorgen maakt wanneer het deel van de stad waar u zich bevindt door mortieren wordt bestookt maar het is weliswaar opmerkelijk dat ze u net op dat moment belt, gegeven dat u vroeger in het gehoor verklaarde dat er constant bombardementen zijn door de Ethiopiërs (CGVS, p. 12). U vermeldt niet wat er zo speciaal was aan deze aanval dat uw moeder zo bezorgd was.

Eenmaal buiten om met uw moeder te bellen zag u drie mannen jullie achtervolgen en een wapen trekken. Zowel u als uw vader werden neergeschoten, u kon vluchten ondanks een schotwonde in de dij. Wanneer u wordt gevraagd hoe u bent kunnen ontsnappen van uw drie belagers, zegt u dat u de moskee bent ingevlucht en via een andere deur naar buiten bent gelopen (CGVS, p.17). Dit is echter geen verklaring hoe u bent kunnen ontsnappen. Wanneer het u nogmaals wordt gevraagd of ze u niet achterna kwamen antwoordt u dat ze u wel degelijk achterna zaten maar dat u via de deur van de moskee, die uitgaaf op de wijk Tokio, kon vluchten via zijweggetjes in de wijk (CGVS, p.17). Vervolgens wordt u gevraagd hoe u kon ontsnappen met een schotwonde in uw been. U antwoordt dat er geen bot geraakt was en dat u bang was (CGVS, p.17). Deze verklaring is niet bepaald afdoende. Als verklaring hoe u uw aanvallers in de moskee bent kwijtgespeeld zegt u dat er door de schoten een chaos van mensen was waar u in kon verdwijnen om daarna via de deur de wijk in te gaan (CGVS, p.17). Als u vervolgens wordt gevraagd hoe het kan dat er al chaos was van mensen die door elkaar liepen binnen seconden nadat de schoten gevallen waren antwoordt u dat de mensen de schoten hoorden en dat u enkel vertelt wat u hebt meegemaakt (CGVS, p.18). Zoals u het vertelt bent u direct de moskee binnengestormd nadat de schoten vielen. Desondanks is het zeer vreemd dat er al een zodanige paniek was dat u uw aanvallers kon afschudden. Daarenboven komt het feit dat u over dit deel van uw verklaringen andermaal geen diepgaande verklaringen kunt afleggen.

Uw neergelegde documenten die betrekking hebben op uw periode in Zuid-Afrika veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien uw verblijf in Zuid-Afrika in niet ter discussie staat.

Van het door u neergelegde Somalisch paspoort en de identiteitskaart kan hetzelfde gezegd worden. Uw identiteit en nationaliteit staan in deze beslisning immers niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal

andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Documenten waaruit blijkt dat verzoeker reeds erkend werd als vluchteling door de Zuid-Afrikaanse overheid", "Medisch attest dd. 04/08/2016 van Dr J.L. met vaststelling van de opgelopen wonden (o.a. een schotwonde aan de linker bil)", "Medisch attest dd. 16/07/2015 van Dr C." en "Medisch attest dd. 30/11/2012 van Dr T. (afgeleverd in Zuid-Afrika)".

Ter zitting toont verzoeker zijn originele paspoort en identiteitskaart.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 september 2016 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/5 § 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat hij in 2012 in Zuid-Afrika als vluchteling werd erkend en dat hij ten aanzien van dat land een vrees heeft ingeroepen. Hij klaagt aan dat deze vrees niet werd onderzocht door de commissaris-generaal, dat hierover *“bijna geen vragen”* gesteld werden en dat in de bestreden beslissing *“met geen woord gerept”* wordt over deze vrees. Hij wijst op de bijgevoegde medische attesten die zijn problemen in Zuid-Afrika zouden ondersteunen. Volgens verzoeker moet Zuid-Afrika nochtans beschouwd worden als eerste land van asiel. Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal *“afwijkt van artikel 48/5§4 van de Vreemdelingenwet en van de vaste rechtspraak van Uw Raad omtrent de toepassing van dit artikele”* en dat het administratief dossier geen informatie over de situatie in Zuid-Afrika of de beweerde vervolgingen bevat.

Hij benadrukt de *“reeds geleden schade”* in Somalië en Zuid-Afrika, waarvoor hij verwijst naar de bijgevoegde medische attesten, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad. Hij stelt: *“Voor zover de ingeroepen vrees en geleden schade in Zuid-Afrika niet onderzocht wordt/dient te worden, quod non, vormt de ingeroepen reeds geleden schade in Somalië (reeds onderzocht en erkend door de Zuid-Afrikaanse asielinstanties) een vermoeden van gegronde vrees.”* Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Verzoeker meent dat hij *“heeft nochtans consistente en coherente verklaringen afgelegd over tamelijk oude feiten in 2008 en 2010. Hij heeft ook talrijke documenten neergelegd waaronder medische stukken met betrekking tot opgelopen schade. Bovendien werd de vrees van verzoeker ingeval van terugkeer naar Somalië reeds onderzocht door de Zuid-Afrikaanse autoriteiten en gegrond verklaard door die autoriteiten.”*

Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor *“meermaals onderbroken werd”* en dat hij zelf aangaf *“dat hij graag meer toelichting zou willen geven over bepaalde aspecten van zijn asielrelaas gelet op bepaalde twijfels of onduidelijkheden die in de loop van het gehoor rezen”*, waarop de interviewer niet inging.

Aangaande de bombardementen legt verzoeker uit dat het niet raar was *“naar de markt te gaan vermits de bombardementen begonnen toen verzoeker reeds ter plaatse was”, “dat de burgers naar de markt gingen als er even niet gebombardeerd werd. Dit is toch altijd zo in alle oorlogsgebieden.”* en dat hij wel details kon geven over de gebeurtenissen tijdens de bombardementen, zoals *“plaatsnamen, de naam van de winkel waar hij zich bevond, waar de burgers schuilden, wie bombardeerden”*. Hij benadrukt nog dat het *“om oude feiten (2008) gaat”*.

Verzoeker stelt dat hij *“heeft alle vragen i.v.m. zijn gevangenschap beantwoord. Hij kon enkel niet verklaren waarom zij hem van spionage voor de Ethiopiërs verdachten, wat op zich de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet in het gedrang brengt.”* Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal *“geen andere vragen stelde waaruit zou blijken dat zij meer details verwachten over verzoekers gevangenschap”*.

Wat de rekrutering door Al Shabaab betreft, meent hij dat hij wél veel details heeft kunnen geven *“over het schuilen in de moskee, de omstandigheden hiervan en de wijze waarop Al-Shabab mensen probeerden te ronselen voor de Jihad”* en over *“de chaos in de moskee”*. Volgens hem *“kan men moeilijk aan verzoeker verwijten dat hij weinig details kon over de inhoud van de speech van het Al-Shabaabblad en over de identiteit van de mensen die zich registreerden”*, temeer gezien de commissaris-generaal nooit expliciet gevraagd heeft *“om spontaan nog meer details te geven dan wat hij reeds had gegeven in zijn verklaringen”*. Verzoeker vraagt zich af *“waarom verwerende partij dan geen bijkomende specifieke vragen heeft gesteld over zagezegde ontbrekende details o.a. bij de rekrutering indien hij meent dat bepaalde punten van het asielrelaas niet voldoende gedetailleerd waren, quod non”*.

Ook over de vlucht uit de moskee heeft verzoeker, aldus het verzoekschrift, *“veel details”* gegeven.

Aangaande de subsidiaire bescherming bespreekt verzoeker de situatie in Mogadishu. Hij meent dat *“in het licht van de neergelegde medische attesten met betrekking tot de reeds opgelopen kwetsuren, doch*

ook, tot de geestelijke toestand van verzoeker kan niet worden ontkend dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft" en dat "los van de heersende situatie in Mogadishu zijn de (geestelijke) gezondheidstoestand van verzoeker en zijn profiel (ontstentenis van naaste familieleden in Somalië) niet aan bod gekomen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen. In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voorop dient te worden vastgesteld dat verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Zuid-Afrika. De vaststelling dat verzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, doet voor de Belgische overheid verplichtingen ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat bepaalt: "*Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.*"

2.4. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat zijn vrees in Zuid-Afrika niet werd onderzocht door de commissaris-generaal, dat hierover "*bijna geen vragen*" gesteld werden, dat in de bestreden beslissing "*met geen woord gerept*" wordt over deze vrees, dat de commissaris-generaal "*afwijkt van artikel 48/5§4 van de Vreemdelingenwet en van de vaste rechtspraak van Uw Raad omtrent de toepassing van dit artikel*" en dat het administratief dossier geen informatie over de situatie in Zuid-Afrika of de beweerde vervolgingen bevat, terwijl Zuid-Afrika volgens hem beschouwd moet worden als eerste land van asiel. Hij voegt dienaangaande "*Documenten waaruit blijkt dat verzoeker reeds erkend werd als vluchteling door de Zuid-Afrikaanse overheid*" bij zijn verzoekschrift.

2.5. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.6. Uit informatie toegevoegd aan de verweernota (*“COI Focus: Zuid-Afrika: Eerste land van asiel”* van 21 januari 2014) blijkt dat de commissaris-generaal contact heeft opgenomen met de regionale delegatie van UNHCR in Brussel en met de ambassade van Zuid-Afrika, maar dat er geen antwoorden ontvangen werden. Aldus kon niet worden vastgesteld of verzoeker al dan niet kan genieten van reële bescherming in Zuid-Afrika en oordeelde de commissaris-generaal daarop terecht dat de vrees voor vervolging ten aanzien van het land van verzoekers nationaliteit, zijnde Somalië, beoordeeld moet worden.

2.7. De Raad wijst erop dat de beoordeling van verzoekers asielrelaas ten opzicht van Zuid-Afrika, en dus een beoordeling van de reële bescherming in dat eerste land van asiel, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, ondergeschikt is aan de eigenlijke behoefte aan internationale bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen nood aan internationale bescherming, ook niet in een derde land, indien verzoeker niet voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden om als vluchteling te worden erkend of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aldus indien verzoeker niet aantoonde nood te hebben aan internationale bescherming dan dient *in casu* evenmin te worden nagegaan of hij in Zuid-Afrika reële bescherming geniet.

2.8. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat *“Bovendien werd de ingeroepen schade in Somalië reeds onderzocht door de Zuid-Afrikaanse asielautoriteiten vermits zij verzoeker het statuut van erkende vluchteling hebben toegekend. Voor zover Uw Raad zou achten dat de vrees in Zuid-Afrika niet (nader) onderzocht dient te worden, quod non, dient de ingeroepen vrees bij terugkeer naar Somalië en/of de reeds geleden schade in Somalië als een vaststaande element te worden beschouwd, minstens als een belangrijk element dat niet zo maar lichtjes verworpen kan worden. Immers, asielinstanties van een ander land hebben dit reeds onderzocht kort na de feiten en zij hebben die vrees aannemelijk en geloofwaardig geacht.*

2.9. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat een toekenning van de vluchtelingenstatus in een ander land, verdragsluitende partij bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen er automatisch toe leidt dat de commissaris-generaal verzoeker in huidige procedure eveneens deze status moet verlenen. De Raad wijst dienaangaande op de mogelijkheid een vraag om bevestiging van de vluchtelingenstatus in te dienen met toepassing van artikel 49, §1, 6° van de Vreemdelingenwet en artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt als volgt:

“De in artikel 89 bedoelde vreemdeling kan bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling vragen, op voorwaarde dat hij regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

Wanneer de hoedanigheid van vluchteling bevestigd wordt van de in artikel 89 bedoelde vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en onder voorbehoud van de indiening van een beroep bedoeld bij artikel 39/56, tweede lid, van de wet, geeft de minister of zijn gemachtigde binnen de drie maanden na deze beslissing de instructie aan de burgemeester of zijn gemachtigde om een nieuwe EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene af te leveren waarin de in artikel 30, § 2, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming wordt gewijzigd”.

2.10. Deze afdeling is van toepassing op de vreemdelingen die als vluchteling erkend zijn terwijl zij zich bevonden op het grondgebied van een andere Staat, verdragsluitende partij bij het Verdrag betreffende

de status van vluchtelingen en zijn bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953.

2.11. Gelet op bovenvermelde heeft de commissaris-generaal zich terecht uitgesproken over de gegrondheid van verzoekers asielaanvraag, niet over de bevestiging van een reeds toegekende status.

2.12. Verzoeker verklaart Somalië te zijn ontvlucht omwille van problemen met Al Shabaab. Zijn verklaringen dienaangaande zijn echter weinig doorleefd en niet aannemelijk.

2.13. Zo vertelde verzoeker dat hij in 2008 op de Bakara markt door Al Shabaab werd opgepakt: *"Ik ben op de Bakara markt opgepakt en de Bakara markt werd gebombardeerd door Ethiopiërs. Ik ben daar naartoe gegaan op kleren te kopen, je hebt tweemarkten, bakara en Ba'ad. Aangezien Bakara markt groter is zijn de kleren daar goedkoper en toen ik daar aankwam, begonnen Ethiopiërs te bombarderen."* (gehoor, p. 11). Enerzijds leek verzoeker te bedoelen dat de bombardementen op de Bakara markt constant waren en burgers niet tegenhielden de markt te bezoeken (*"Die bombardementen hadden geen tijdstip, die waren constant bezig, de Bakara markt, vanuit Stadium en Villa Mogadishu. (...) Het was gebruikelijk en heel normaal dat Ethiopiërs constant de Bakara markt bombardeerden en dat AS mortier van daaruit afschoot."*; gehoor, p. 12), doch anderzijds gaf hij aan dat de bombardementen pas begonnen nadat hij op de markt was (*"toen ik daar aankwam, begonnen Ethiopiërs te bombarderen. (...) maar op het moment dat ik daar aankwam waren geen bombardementen bezig. Toen ik daar was begon het ineens."*; gehoor, p. 11-12). De uitleg in het verzoekschrift dat het niet raar was *"naar de markt te gaan vermits de bombardementen begonnen toen verzoeker reeds ter plaatse was"*, *"dat de burgers naar de markt gingen als er even niet gebombardeerd werd. Dit is toch altijd zo in alle oorlogsgebieden."* en dat hij wel details kon geven over de gebeurtenissen tijdens de bombardementen, doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

2.14. Verzoeker beweerde verder dat hij na zijn aanhouding op de Bakara markt tien dagen door Al Shabaab werd vastgehouden en ervan beschuldigd werd een spion te zijn voor de Ethiopische troepen. Hij kon echter geenszins aangeven om welke redenen Al Shabaab dit dacht of op welke feiten of elementen deze beschuldiging gebaseerd was (*"Dat weet ik niet. (...) Er werd constant tegen me gezegd: je werkt samen met de Ethiopiërs, ik bleef het ontkennen, ze zeiden jawel, ze hebben mijn clan gevraagd, woonplaats naam, al die tijd was ik geblinddoekt tot ze me op een gegeven moment hebben vrijgelaten. (...) Ik vertel u toch zojuist, dat ze gezegd hebben, we verdenken dat je samen met de Ethiopiërs werkte. Ik heb constant volgehouden dat dat niet het geval was. (...) Het enige wat ik kan bedenken is dat er op dat moment bombardementen waren terwijl ik daar was, anders heb ik geen verklaring waarom ze me verdachten."*; gehoor, p. 13). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker *"heeft alle vragen i.v.m. zijn gevangenschap beantwoord. Hij kon enkel niet verklaren waarom zij hem van spionage voor de Ethiopiërs verdachten, wat op zich de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet in het gedrang brengt."*, antwoordt de Raad dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tien dagen lang ondervraagd werd over zijn beweerde samenwerking met de Ethiopiërs, maar nooit geconfronteerd werd met bepaalde vermoedens of concrete feiten.

2.15. Hoe dan ook geeft verzoeker zelf aan dat hij uiteindelijk werd vrijgelaten en dat de beschuldigingen jegens hem werden opgeheven (*"Ik ben van mening dat ze geen bewijzen konden vinden, dat ik onschuldig was."* (...)) *"Ze hebben me grondig onderzocht, naar mijn huis toe gegaan, de plaats waar ik woonde, mijn clan navraag gedaan, ik denk dat ze zelfs dar iemand hebben gebracht die me kende."*; gehoor, p. 14). Dat deze problemen aldus niet meer actueel zijn, blijkt ook uit het feit dat Al Shabaab verzoeker in 2010 wilden rekruteren.

2.16. Over deze poging tot rekrutering door Al Shabaab legde verzoeker weinig concrete of doorleefde verklaringen af, zowel over de eerste benadering op de markt van Ba'ad als over de gebeurtenissen in de moskee diezelfde avond. Dat verzoeker, die meermaals aangespoord werd om meer te vertellen over de ontmoeting met Al Shabaab op de markt, over het gesprek enkel kon weergeven dat *"Ze hebben me gezegd samen te werken, ik heb dit geweigerd. Ik heb verklaard dat ik ziek was en dat ik persoon ben die last heeft van nachtmerries. (...) ze zagen me en zeiden: kom kom jij gaat met ons samenwerken. Het leek alsof iemand ma aangewezen had. Maar ik bleef zeggen dat ik ziek was en ik heb geweigerd. (...) Toen ik zei dat ik last had van nachtmerries, gingen ze me heel hard uitlachen. Ze hebben me achtergelaten en ik ben weggegaan."* (gehoor, p. 14-15), is niet aannemelijk.

Ook zijn verklaringen over de toespraak van het Al Shabaab-lid in de moskee en over het rekruteringsproces zijn louter stereotiep (*"Na het gebed begon een van de leiders van As, die ik zelf niet ken, te spreken. (...) Hij zei, het is gerechtvaardigd om te strijden, iedereen moet zich aansluiten, klein*

en groot. (...) De man was de hele tijd deze woorden aan het herhalen: de strijd is gerechtvaardigd, oud en jong moeten meedoen. En dan tegelijkertijd waren die mensen bezig met het registreren, dan riep hij weer: wie gaat meedoen met de strijd, wie gaat Jihan voeren? Je moet je vinger opsteken.”; gehoor, p. 15). Verzoekers beschrijving van hoe zijn vader telefoon kreeg, hij samen met hem de moskee vervolgens gewoon buiten wandelde nadat hij reeds geweigerd had zich op te geven voor de Jihad, waarna drie mannen hen volgden en buiten beschoten en verzoeker meteen de moskee terug invluchtte waar volgens verzoeker al complete chaos was uitgebroken (gehoor, p. 15-17), is evenmin geloofwaardig. Uit het gehoorverslag blijkt geenszins dat verzoeker wél veel details heeft kunnen geven “over het schuilen in de moskee, de omstandigheden hiervan en de wijze waarop Al-Shabab mensen probeerden te ronselen voor de Jihad” en over “de chaos in de moskee”, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift.

2.17. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn gehoor “meermaals onderbroken werd” en dat hij zelf aangaf “dat hij graag meer toelichting zou willen geven over bepaalde aspecten van zijn asielrelaas gelet op bepaalde twijfels of onduidelijkheden die in de loop van het gehoor rezen”, waarop de interviewer niet inging. Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal “geen andere vragen stelde waaruit zou blijken dat zij meer details verwachten over verzoekers gevangenschap” of over “zogezegde ontbrekende details o.a. bij de rekrutering”, noch expliciet gevraagd heeft nog meer details te geven over “de inhoud van de speech van het Al-Shabaablid en over de identiteit van de mensen die zich registreerden”.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Van een asielzoeker wordt dan ook verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad stelt vast dat verzoeker wel de kans kreeg zijn asielmotieven spontaan en uitvoerig uiteen te zetten (“Ik zou van u graag te horen krijgen waarom u vertrokken bent uit uw thuisland, welke gebeurtenissen u persoonlijk hebt meegemaakt die tot uw vlucht geleid hebben en wat u vreest als u terug zou keren. Het is de bedoeling dat u hierover vrij kunt vertellen dus ik ga u laten vertellen zonder u te onderbreken en daarna zal ik nog aanvullende vragen stellen. Laat af en toe een pauze in uw verhaal zodat de tolk kan vertalen en ik alles kan uitschrijven. Vertel u maar.”; gehoor, p. 9), waarbij verzoeker zelf aanvankelijk nog aangaf zijn relaas te willen “samenvatten”, maar de interviewer benadrukte “Nee, nu mag u zo gedetailleerd als u kunt herinneren wat er met u gebeurd is.” (gehoor, p. 10). Uit het gehoorverslag blijkt verder dat verzoeker, nadat hij deze mogelijkheid kreeg zijn relaas vrij te vertellen, nog talrijke bijkomende vragen werd gesteld, waaronder over de eerste aanvaring met Al Shabaab in 2008 en over de rekrutering in 2010 op de markt en in de moskee. Verzoeker slaagde er echter niet in op spontane wijze of zelfs nadat hij erover bevraagd werd geloofwaardige verklaringen af te leggen over de beweerde vervolgingsfeiten. Het komt niet toe aan de interviewer om de lacunes in de verklaringen van de asielzoeker op te vullen door tijdens het gehoor achter elk specifiek detail te blijven vragen, noch om verzoeker opnieuw te ondervragen nadat hij op het einde van het gehoor aangaf “Dus als er nog mer dingen zijn die u niet begrepen hebt dan wil ik graag daar meer over toelichten.” (gehoor, p. 19). Verzoeker kon bovendien nog steeds bijkomende schriftelijke verklaringen neerleggen.

2.18. In het verzoekschrift wordt nog de “reeds geleden schade” in Somalië benadrukt, waarvoor hij verwijst naar de bijgevoegde medische attesten, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad. Hij stelt: “Voor zover de ingeroepen vrees en geleden schade in Zuid-Afrika niet onderzocht wordt/dient te worden, quod non, vormt de ingeroepen reeds geleden schade in Somalië (reeds onderzocht en erkend door de Zuid-Afrikaanse asielinstanties) een vermoeden van gegronde vrees.”.

De Raad wijst erop dat het weerlegbaar vermoeden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de

hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. *In casu* wordt, gelet op bovenstaande vaststellingen, geen geloof gehecht aan de beweerde problemen van verzoeker in Somalië.

De bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten kunnen de beweerde vervolgingen in Somalië evenmin staven. Het *“Medisch attest dd. 04/08/2016 van Dr J.L. met vaststelling van de opgelopen wonden”* - waarin melding wordt gemaakt van *“oude elleboogfractuur links met verlies van onderhuids vet”*, *“schotwonde linker bil met verlies van onderhuids weefsel”* en *“lokaal hypo-estesia linker dij na trauma”*, het *“Medisch attest dd. 16/07/2015 van Dr C.”* - waarin littekens en slaapproblemen geattesteerd worden - en het *“Medisch attest dd. 30/11/2012 van Dr T. (afgeleverd in Zuid-Afrika)”* - dat een *“intra-articular olecranon fracture”* beschrijft - tonen niet aan onder welke omstandigheden deze verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004).

Bijgevolg kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.20. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.22. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 26 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.23. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu.

In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een

gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.24. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al-Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.25. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al-Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.26. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld nu zijn familie daar verblijft. Dat zijn oom naar Baardheere zou verhuisd zijn kan weinig geloof worden gehecht nu uit verzoekers verklaringen niet kan aangenomen worden dat zijn familie zou nalaten hem te beschermen tegen initiatieven als lesgeven aan gemengde klassen, noch zou betrokken zijn bij de gevolgen ervan voor de grotere familie. Hoe dan ook verzoeker stelt zelf dat zijn beide ouders van Mogadishu zijn en hij nog familie heeft aan beide zijden (CGVS-verhoor p. 5).

2.27. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin

burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.28. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punt 4 en 5).

2.29. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.30. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.31. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals

huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.32. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu ‘veilig’ is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd.*

Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“in het licht van de neergelegde medische attesten met betrekking tot de reeds opgelopen kwetsuren, doch ook, tot de geestelijke toestand van verzoeker kan niet worden ontkend dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft”* en dat *“los van de heersende situatie in Mogadishu zijn de (geestelijke) gezondheidstoestand van verzoeker en zijn profiel (ontstentenis van naaste familieleden in Somalië) niet aan bod gekomen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming”*, antwoordt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat zijn fysieke verwondingen - *“oude elleboogfractuur links met verlies van onderhuids vet”, “schotwonde linker bil met verlies van onderhuids weefsel”, “lokaal hypo-esthesie linker dij na trauma”, littekens en een “intra-articular olecranon fracture”* - en zijn slaapproblemen, zoals geattesteerd in de neergelegde medische attesten, ertoe zouden leiden dat hij zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in zijn geboortestad, waar hij tot 2010 gewoond en gewerkt heeft en waar, volgens zijn verklaringen, zijn oom en ook de kinderen van zijn zus verblijven (gehoor, p. 7), noch dat deze medische problemen van die aard zouden zijn dat hij een verhoogd risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.33. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.34. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.35. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.36. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.37. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK